

Arrest

nr. 137 466 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 november 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 24 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 10 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 11 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Gurbaz in het district Chawki van de provincie Kunar.

Uw vader werd in uw dorp gerespecteerd als één van de dorps hoofden. De taliban wenste de invloed van uw vader bij de dorpelingen aan te wenden om hen gunstiger tegenover de taliban te doen staan. Zo'n vijftien à twintig dagen voor uw vlucht uit Afghanistan kwam de taliban voor de eerste keer naar uw huis. Aangezien uw vader niet thuis was, vroegen ze via uw moeder aan uw vader of hij bij hen wilde langskomen. De volgende dag kwam de taliban terug met hetzelfde, nu dwingender gestelde, verzoek. Uw vader zag zich gedwongen op hun verzoek in te gaan. Voor zeven à acht dagen verbleef uw vader bij de taliban. Gedurende deze periode kwam de overheid de samenwerking van uw vader met de taliban te weten en kwam de politie naar uw huis op zoek naar uw vader en u. Daarop ging u enkele dagen bij uw oom in Jalalabad wonen tot uw vader u vroeg terug te komen. Uw vader meldde uw familie dat hij niet naar de taliban wilde teruggaan en hij zei dat jullie zich moesten klaarmaken om te vertrekken. Uw vader moest nog ergens heen maar zou de volgende dag terugkomen. Twee dagen later lag er een briefje voor jullie deur waarin de taliban meldde dat uw vader bij hen was en waarin u ook gevraagd werd om zich bij de taliban te melden omdat u van spionage voor de buitenlanders werd verdacht. Daarop kwam uw oom uit Jalalabad uw familie ophalen. Uw oom regelde uw reis naar Europa.

Op 3 november 2011 kwam u in België aan, waar u de volgende dag een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw aankomst vernam u dat uw oom uw familie uit zijn huis heeft gezet omdat hij door de taliban werd bedreigd. Uw eerste asielaanvraag werd op 24 juni 2014 door het CGVS besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 15 oktober 2014. Tegen deze beslissing stelde u geen hoger beroep in.

Na deze beslissing keerde u niet naar Afghanistan terug. Op 24 november diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ. U steunt zich voor uw huidige aanvraag op de problemen die u al tijdens uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. U voegt hieraan toe dat u nu ook door de overheid zou worden beschuldigd van spionage.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een foto van uw vader in zijn functie als dorpsoudste; een krantenartikel waarin beschreven staat dat M.(...) M.(...) K.(...), inwoner van Gorbaz in Chawki, verdwenen is en dat er geen nieuws van hem vernomen is; een kopie van een brief van de dorpsoudsten aan de politiechef van Chawki waarin de verdwijning van M.(...) K.(...) en zijn zoon R.(...) K.(...) en de problemen van de familie met de taliban worden beschreven; een klacht dd. 28.03.1392, van de dorpsoudsten aan de bevoegde autoriteiten omwille van de problemen van M.(...) K.(...) en zijn familie; een brief van de taliban dd. 24.12.1432, gericht aan R.(...) K.(...), waarin u bedreigd wordt om de jihad te vervoegen of anders de gevolgen te dragen; een brief van het ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 18.04.1392, gericht aan het districtshoofd van Chawki waarin gesteld wordt dat R.(...) K.(...) een spion is voor de taliban; een brief van het ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 10.02.1392, gericht aan malik Q.(...) van het dorp Gorbaz waarin gesteld wordt dat ze geen persoonlijke bescherming kunnen bieden tegen de taliban; een brief van het ministerie van Binnenlandse zaken dd. 20.03.1392, waarin gesteld wordt M.(...) K.(...) en R.(...) K.(...) door de overheid van spionage voor de taliban worden beschuldigd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in het uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan genomen worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u zich grotendeels beroept op de asielmotieven die u al in uw vorige asielaanvragen hebt aangehaald (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ, punt 15-19).

In dit verband wordt opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan uw verklaringen de zoon te zijn van een dorps hoofd en in die hoedanigheid problemen te hebben gehad met de taliban geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er

u geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden gesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit onderzoek blijkt dat er in uw dossier geen dergelijk element voorhanden is.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u ook door de Afghaanse overheid als spion zou worden aanzien en gezocht, wordt opgemerkt dat deze verklaringen in het verlengde liggen van uw verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van uw eerste asielaanvraag. Bovendien is het vreemd dat u dit element pas aanhaalt in het kader van uw tweede asielaanvraag. Zelfs indien u hiervan nog niet op de hoogte zou zijn ten tijde van uw eerste interview bij het CGVS in het kader van uw eerste aanvraag, wat op zich al ongeloofwaardig is, dan kan er toch redelijkerwijze worden verondersteld dat u dit element tijdens uw beroepsprocedure zou opwerpen. De documenten die u voorlegt om deze beschuldigingen vanwege de Afghaanse overheid te bewijzen dateren immers van 20.03.1392 en 18.04.1392 volgens de Afghaanse kalender of 20.06.2013 en 09.07.2013 volgens de Gregoriaanse kalender. Bovendien stelde u tijdens uw interview bij DVZ dd. 24.11.2014 dat u sinds vijf maanden (dus sinds eind juni-begin juli 2014) contact hebt met uw moeder (zie verklaring meervoudige asielaanvraag DVZ, punt 20). Het is dan ook vreemd dat u uw vervolging door de Afghaanse overheid niet in uw verzoekschrift dd. 18.07.2014, noch tijdens de terechtzetting voor de RvV dd. 24.09.2014 heeft vermeld. Bovendien is het vreemd dat de Afghaanse overheid pas in de zomer van 2013 rapporten zou hebben ontvangen over uw spionage en u zou beginnen op te sporen, terwijl u al sinds 3 november 2011 in België bent en sindsdien niet meer naar Afghanistan bent teruggekeerd.

In verband met de overige door u neergelegde stukken wordt eveneens opgemerkt dat het vreemd is dat u deze niet eerder hebt neergelegd aangezien het oudste stuk, het krantenartikel, volgens u dateert van 2010 of 2011 (zie verklaring meervoudige asielaanvraag DVZ, punt 17), en het meest recente stuk dateert van 18.04.1392 of 09.07.2014 volgens de Gregoriaanse kalender. Bovendien wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u het door u neergelegde krantenartikel niet preciezer kunt dateren, aangezien het artikel vermeldt dat M.(...) M.(...) K.(...), uw vermeende vader, sinds vier dagen verdwenen is (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ, punt 17). Ten slotte wordt in verband met het neergelegde artikel nog opgemerkt dat het geenszins de verwantschap aantoonst tussen u en M.(...) M.(...) K.(...), wiens ontvoering het onderwerp van het artikel uitmaakt. Met betrekking tot de neergelegde foto wordt dan weer gesteld dat dit document niet aantoonst wat de identiteit en functie is van de personen die erop staan afgebeeld en evenmin wat hun verwantschap is met u.

Met betrekking tot de overige neergelegde documenten wordt verder opgemerkt dat het om kopies gaat, waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is. Daarenboven wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven van de taliban, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op

een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In verband met uw persoonlijke omstandigheden wordt opgemerkt dat u een gezonde volwassen man bent die de in Jalalabad gebezigde taal Pasjtoe beheerst en daarnaast ook de tweede landstaal Dari machtig is (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 1, 8). Bovendien beschikt u over een familiaal netwerk in Jalalabad. Uw oom H.(...) woont en werkt in Jalalabad als handelaar in machineonderdelen. Dat H.(...) u ter wille is, blijkt uit uw verklaring dat hij uw reis naar Europa regelde en u van documenten voorzag om uw asielaanvraag te staven (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 2, 3, 4, 10). Uw tegenwerping dat uw oom u niet kan helpen bij uw vestiging in Jalalabad omdat hij door de taliban bedreigd wordt, wordt onderuit gehaald door de bedrieglijkheid van uw asielrelaas (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 3, 6, 7, 11). Bovendien beschikt uw gezin over een huis en landbouwgronden, die u kan aanwenden om uw vestiging in Jalalabad te vergemakkelijken (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 3). Bijgevolg kan nergens uit uw verklaringen opgemaakt worden Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan worden beschouwd.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Inzake uw stelling dat u niet in Jalalabad kan wonen omwille van de problemen die u kende met de taliban en de Afghaanse autoriteiten en omdat uw oom uw moeder op straat zou hebben gezet omdat hij geen problemen wil met de taliban, moet worden vastgesteld dat deze bezwaren teniet worden gedaan door de vaststelling dat uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban en de Afghaanse overheden ongeloofwaardig zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Concluderend moet er worden gesteld dat u naar aanleiding van uw tweede asielverzoek geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, heeft aangebracht.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid

van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, stelt verzoeker dat er naar aanleiding van zijn nieuwe asielaanvraag dd. 24 november 2014 wel degelijk nieuwe gegevens naar voren werden gebracht die verantwoordend dat de nieuwe asielaanvraag in overweging dient genomen te worden om daarna ten gronde te worden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst naar artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en de Memorie van Toelichting bij dit nieuwe artikel, waarin een aantal voorbeelden worden gegeven van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans al dan niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids – of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt, wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

Verzoeker laat gelden dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van de problemen die hij en zijn vader ondervonden omwille van vermeende samenwerking met de taliban. Verzoeker verwijst naar de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte nieuwe elementen en naar de verklaringen die hij hieromtrent heeft afgelegd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dit in de bestreden beslissing niet zomaar afwijzen als ongeloofwaardig zonder verder onderzoek ten gronde te doen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat de brieven die hij naar aanleiding van zijn nieuwe asielaanvraag heeft voorgelegd zijn problemen bevestigen en aldus een ander licht werpen op zijn asielrelaas. Betreffende de beschuldiging door de overheid als zou hij een spion zijn en de nieuw neergelegde documenten, kan het Commissariaat-generaal volgens verzoeker niet volstaan door louter de ongeloofwaardigheid alsook de laattijdigheid van neerlegging aan te halen. Het betreffen immers nieuwe, originele documenten waarvan de authenticiteit door het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld. Het feit dat Afghaanse documenten makkelijk illegaal te verkrijgen zouden zijn doet hieraan geen afbreuk. Dit is, nog volgens verzoeker, bovendien geen voldoende element om de door hem neergelegde officiële, originele documenten af te wijzen. Meer nog, als deze documenten “vals” zouden zijn, dient men deze documenten in overweging te nemen teneinde deze ten gronde te onderzoeken. Verzoeker vervolgt dat het verwijt dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag niets over de nieuwe elementen (zijnde de beschuldigingen van spionage alsook de nieuwe documenten) zou gezegd hebben niet kan weerhouden worden. Hij heeft de documenten immers nog maar recent ontvangen. Hij heeft bovendien duidelijk aangehaald waarom hij de originelen pas recent, na de afsluiting van zijn eerste asielprocedure, kon bekomen. Betreffende de verwantschap met zijn vader, volhardt verzoeker in zijn verklaringen. De originele documenten tonen dit trouwens aan. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar het bewijsstuk A dat aantoonde dat zijn vader malik, dorpshoofd, was.

Voorts wijst verzoeker erop dat ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over informatie beschikt die zij in rekening moet brengen bij het beoordelen van de nieuwe asielaanvraag en die de kans op bescherming aanzienlijk vergroten. Zo is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontegensprekelijk op de hoogte van het feit dat hij tot een risicogroep behoort. Verzoeker verwijst in dit verband naar de richtlijnen van het UNHCR van 6

augustus 2013 en stelt dat hij eveneens een risicoprofiel bezit op basis van het feit dat hij op een leeftijd is gekomen waarop jongens en mannen “vechtmateriaal” zijn. Daarenboven behoort hij tot een kwetsbare groep omwille van het feit dat hij een jonge man is die reeds lange tijd in Europa woont en dus “verwesterd” is.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de subsidiare beschermingsstatus beoordeeld dient te worden ten aanzien van het district Chawzi, provincie Kunar en niet zoals het Commissariaat-generaal foutief voorhoudt in het licht van de situatie in de stad Jalalabad. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geoordeeld dat hij, overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de provinciehoofdstad Jalalabad. Verzoeker wijst er op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de plicht heeft om aangaande de volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. Verzoeker acht het bevreemdend dat bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013. Er zijn immers talrijke andere rapporten van internationale mensenrechtenorganisaties die de allesbehalve stabiele veiligheidssituatie in Afghanistan aantonen, rapporten welke het Commissariaat-generaal volgens verzoeker heeft nagelaten in aanmerking te nemen. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voorhoudt, tonen de *Guidelines* van 6 augustus 2013 volgens verzoeker overigens eveneens een zware verslechtering van de veiligheidssituatie en de verspreiding van het conflict naar bijna alle provincies van Afghanistan aan. Onder verwijzing naar de UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 en het UNAMA rapport “*Afghanistan: Mid-year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict*” van 6 juli 2014, stelt verzoeker dat de situatie in Afghanistan sinds 2001 nog nooit zo gewelddadig was als vandaag, dat een schending van artikel 3 EVRM dan ook meer dan reëel is en dat het hier om ernstige grieven gaat die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn minst ten gronde onderzocht dienen te worden. Ook uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport “*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*” blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat er daarnaast ook een toename is van gewapende groeperingen die zich ontwikkelen volgens het model van de “warlords” en die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen, zoals ook wordt bevestigd in een rapport van ANSO. Verzoeker vervolgt dat ook de objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan allesbehalve positief is. De rode draad in het verhaal is dat burgers constant te prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan. Verzoeker citeert te dezen uitgebreid uit de door hem bij het verzoekschrift bijgebrachte persberichten waaruit moet blijken dat ook recent nog over het gehele land veel burgerslachtoffers vallen.

Naast de algemene veiligheidssituatie dient de situatie in Jalalabad en de provincie Nangarhar van naderbij bekeken te worden aangezien het Commissariaat-generaal er volgens verzoeker verkeerdelijk vanuit gaat dat hij zich hier op een veilige manier kan vestigen. Verzoeker herhaalt in dit verband dat zijn moeder reeds door zijn oom op straat werd gezet omwille van een vrees om vervolgd te worden. Hierdoor kan hij niet terug naar Jalalabad om zich er bij zijn oom te vestigen. Verzoeker wijst er voorts op dat de provincie Nangarhar door de UNHCR *Guidelines* wordt gezien als een van de provincies met de hoogste incidenten in 2012. Verzoeker citeert opnieuw uitvoerig uit de door hem bij het verzoekschrift bijgebrachte informatie waaruit moet blijken dat de anti-overheidselementen voor niets terugschrikken. Verzoeker haalt voorts aan dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en dat hij de facto een IDP wordt. Het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft volgens verzoeker immers tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Verzoeker haalt aan dat zij niet bestaan voor de Afghaanse overheid, dat ze niet traceerbaar zijn en dat de Afghaanse autoriteiten hen volledig aan hun lot overlaten. Daarnaast krijgen ze geen hulp van het Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders. Bijgevolg zal hij worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen, aldus verzoeker, die dan ook meent dat hij in geval van een gedwongen terugkeer zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Er is namelijk een onmogelijkheid zich te vestigen en de toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, wordt hem ontzegd. Niettegenstaande het feit dat hij dient te worden beschouwd als een “IDP” en niet als een “terugkeerder”, wijst verzoeker nog op de precare

positie van de “terugkeerders” zoals ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR. Hij wijst er tevens op dat verschillende NGO's hebben aangedrongen op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat de huidige toestand in Afghanistan en meer bepaald in de provincie Nangarhar, alwaar hij volgens het Commissariaat-generaal een veilig bestaan kan leiden, in die mate slecht is dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts wijst verzoeker erop dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. Volgens verzoeker focust het Commissariaat-generaal zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen en worden de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert. Verzoeker vervolgt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is. Hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wenst te verkopen dat Jalalabad een “veilige” plaats is, zijn er in de stad en in de omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten, waarbij slachtoffers vallen onder de burgers en de buitenlanders. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het Commissariaat-generaal in wezen blind is voor de werkelijkheid en dat het heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker 19 stukken aangaande de mensenrechtensituatie en de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de provincies Nangarhar en Kunar in het bijzonder.

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 131 507 van 15 oktober 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

(...) 2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker meent vervolging te vrezen vanwege de taliban, gezien zijn vader als dorpschoofd door hen werd gerekruteerd. Doordat verzoekers vader gedwongen werd hierop in te gaan kwam verzoeker en zijn familie in de negatieve belangstelling van de Afgaanse overheid, hetgeen resulteerde in een poging van de politie om verzoeker en zijn vader thuis te arresteren. Nadat verzoekers vader weigerde verder samen te werken met de taliban zou hij door de taliban gedwongen zijn meegevoerd. Verzoeker vond voor zijn deur een brief van de taliban waarin dit werd meegedeeld en waarin verzoeker werd aangemaand om zich bij de taliban te melden gezien hij van spionage voor de buitenlanders werd verdacht.

De commissaris-generaal achtte dit relaas ongeloofwaardig gezien i) verzoeker door zijn gebrekkige kennis niet aannemelijk maakt de zoon te zijn van een dorpschoofd, ii) het niet plausibel is dat verzoekers vader eerst jarenlang door de taliban met rust werd gelaten, noch dat hij na jarenlang kritiek te hebben geleverd op de taliban “naïef gehoorzaamde” en zonder meer inging op een uitnodiging van hen, iii) het onlogisch is dat verzoeker vanuit het veilige Jalalabad terug zou zijn gekeerd naar zijn regio van herkomst op een moment dat hij reeds door gevaar liep zowel vanwege de taliban als vanwege de politie en tenslotte iv) gezien verzoekers verklaringen tegenstrijdigheden bevatten inzake de omstandigheden van zijn vlucht.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de oorzaak van de negatieve aandacht van de taliban in zijn persoon te herleiden is tot het profiel van zijn vader als dorpschoofd. De taliban zou namelijk de invloed van zijn vader bij de dorpingen hebben willen aanwenden om hen gunstiger te doen stemmen tegenover hun zaak. Uit een lezing van de gehoorverslagen uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker de nodige achtergrondkennis ontbeert om aannemelijk te maken dat hij de zoon is van een dorpschoofd uit het district Chawki in de provincie Kunar. Zo bleek verzoeker onbekend met de beruchte commandant Haji Abdul Wali en had hij nooit gehoord van Ghulam Nabi, hoewel deze man

gedurende vier jaar districtshoofd was in verzoekers district en amper één jaar voor verzoekers vertrek naar Europa werd ontvoerd. Verzoeker zou verder geen enkel dorpshef van de naburige dorpen kennen en bleek niet op de hoogte van de pogingen tot vervolging die dorpshefen in Kunar vanwege de taliban te verduren hebben (gehoorverslag 21/08/2013, p. 3, 8 en 9). Dit opmerkelijke gebrek aan kennis is onverzoenbaar met verzoekers verklaring de zoon te zijn van een dorpshef in het district Chawki. Dit geldt des te meer nu verzoeker voortdurend door zijn vader werd meegenomen naar verschillende bijeenkomsten om hem voor te bereiden op zijn rol als dorpshef in opvolging van zijn vader. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de ongeloofwaardigheid van zijn profiel, doch zijn betoog overtuigt niet. Zo betwist verzoeker dat hij de commandant Haji Abdul Wali, leider van de Gurbuz-clan, niet zou kennen en stelt daarentegen “zelf over Haji Abdul Wali te zijn begonnen!”, hetgeen hij wenst te staven met een citaat uit het gehoorverslag van 17 maart 2014. Dit argument is niet dienstig, gezien het betreffende citaat werd geacteerd tijdens een tweede gehoor dat volgde op een eerste gehoor waarin verzoeker werd geconfronteerd met zijn gebrek aan kennis over de betrokken commandant. Op het eerste gehoor antwoordde verzoeker, gevraagd naar uitleg over Haji Abdul Wali, daarentegen: “Nee, er was een commandant van de taliban Abdul Wali maar geen Haji” (gehoorverslag 21 augustus 2013 p. 8), waaruit duidelijk blijkt dat hij noch spontaan over de commandant was begonnen te vertellen, noch enige notie had van diens identiteit of politieke belang in Kunar. De vaststelling dat verzoeker tijdens een later gehoor (d.d. 17 maart 2014) plots wel spontaan begint uit te weiden over een commandant waarvan hij enkele maanden daarvoor het bestaan niet kende bevestigt het ingestudeerd karakter van deze kennis. Waar verzoeker zijn betoog vervolgt door te stellen dat hij “zelf andere bekende figuren uit de regio had genoemd” die onder meer in de informatie van de commissaris-generaal voorkomen, stelt de Raad vast dat verzoeker opnieuw verwijst naar verklaringen afgelegd tijdens het gehoor van 17 maart 2014, die om dezelfde reden blijf geven van een ingestudeerd karakter. De enige verklaring uit het eerste gehoor waar verzoeker in zijn verzoekschrift op wijst, namelijk het huidige en vorige districtshoofd van zijn district, betreft kennis die niet enkel van de zoon van een dorpshef verwacht kan worden van elke man van volwassen leeftijd uit dat district afkomstig. De gebrekkige kennis van verzoeker wordt bovendien benadrukt door het feit dat verzoeker het bekende ex-districtshoofd Ghulam Nabi niet kende, hoewel deze een jaar voor zijn vertrek naar Europa was ontvoerd door de taliban. Deze ontvoering van een algemeen bekende figuur moet zeker en vast uitgebreid besproken zijn geweest door de prominenten van de districtshoofdplaats zodat het niet aannemelijk is dat de zoon van een dorpshef hiervan niet op de hoogte zou zijn. Verzoeker slaagt er aldus geenszins in aannemelijk te maken dat hij de zoon is van een dorpshef uit het district Chawki. Het ontbreekt verzoeker op verschillende vlakken aan kennis die gezien het verklaarde profiel van zijn vader en zijn bewering dat hij als volwassen oudste zoon bij de uitvoering van zijn taken betrokken werd, van hem verwacht kan worden. Aangezien dit de kern betreft van verzoekers asielrelaas kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn vader als dorpshef geïdoleerd werd door de taliban en al evenmin dat verzoeker op zijn beurt ten gevolge van de functie van zijn vader geïdoleerd werd door de taliban en vervolgens ook door de overheden.

Zelfs indien al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers relaas, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader ondanks zijn duidelijke antitalibanstandpunten en de sterke aanwezigheid van de taliban in de regio jarenlang door de taliban met rust gelaten werd. De bestreden beslissing stelde dienaangaande immers vast dat: “U vertelt immers dat uw vader anderhalf tot twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon met het organiseren van bijeenkomsten waarbij hij de inwoners van de regio trachtte te overtuigen om hun negatieve houding tegenover Afghanen die met de Amerikanen werkten te laten varen. Op die gelegenheden stelde uw vader het samenwerken met de Amerikanen gelijk aan het dienen van het land (CGVS 17/3/2014 p.4). Ook vertelt u dat uw vader inging tegen de houding van de taliban op het vlak van huwelijken (CGVS 17/3/2014 p.4). Uw vader was de mening toegedaan dat de Amerikanen in Afghanistan waren om een goede reden, om het land te steunen en te helpen en stuurde openlijk aan op de eliminatie van de taliban, zo gaat u verder (CGVS 17/3/2014 p.4,6).” Ondanks het feit dat de opvattingen en de handelingen van verzoekers vader lijnrecht ingaan tegen deze van de taliban zou hij slechts kort voor verzoekers vertrek in 2011 voor het eerst door de taliban benaderd zijn geweest. een dergelijke vaststelling ondermijnt het relaas van verzoeker op ernstige wijze. Het kan immers de taliban niet ontgaan zijn dat het invloedrijke dorpshef van het belangrijkste dorp van het district zich openlijk tegen de taliban kant.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97).

Uit het asielrelaas van verzoeker blijkt dat hij reeds tweemaal bij een oom in Jalalabad heeft gewoond. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt is, niet willekeurig en niet aanhoudend van aard. Aanslagen zijn er eerder gericht op bepaalde profielen en hebben slechts een geringe impact op het leven van de gewone Afgaanse burger. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen high profiles en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse, Deel 1, p. 31-35). Een interne hervestiging van verzoeker in Jalalabad is verder redelijk gezien verzoeker aldaar over een familiaal netwerk beschikt dat hem kan helpen bij zijn professionele integratie aldaar en dat zal verhinderen dat verzoeker aldaar met socio-economische omstandigheden zou worden geconfronteerd die dermate zijn dat deze kunnen oplopen tot een situatie van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet of van artikel 3 EVRM. Uit de verklaringen van verzoeker is immers gebleken dat zijn oom H. in Jalalabad werkzaam is als handelaar in machineonderdelen en dat deze oom blijkbaar vermogend is aangezien hij verzoekers reis naar Europa gefinancierd heeft (gehoorverslag 21 augustus 2013, p. 2,3,4,10). Verzoekers familie blijkt tenslotte nog over een huis en landbouwgronden te beschikken die eveneens kunnen worden aangewend ten behoeve van verzoekers socio-economische integratie in Jalalabad (ibid. p. 3).

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat een hervestiging in Jalalabad redelijk en veilig is, doch zijn betoog kan niet overtuigen. Verzoeker wijst op rapporten die gewag maken van de penibele socioeconomische situatie van veel intern ontheemden in Afghanistan (stukken 5, 6 en 7), doch gaat eraan voorbij dat hij in Jalalabad over een familiaal netwerk beschikt dat voldoende vermogend is om hem op te vangen waardoor hij geenszins in een vergelijkbare situatie zit met deze van de interne ontheemden waarnaar wordt verwezen in de stukken als bijlage bij het verzoekschrift. Verzoeker poogt aan te tonen dat de weg van Kabul naar Jalalabad gevaarlijk is, doch het stuk 8 waarnaar hij daarvoor verwijst is gedateerd (augustus 2012) ten opzichte van de informatie van de commissaris-generaal (juni 2014). In zoverre verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en Kunar in het bijzonder penibel is (stukken 21, 10, 14, 15, 16) kan worden opgemerkt dat in casu enkel de veiligheidssituatie in Jalalabad stad alsook de weg daar naar toe vanuit de luchthaven te Kabul relevant is. De stukken die verzoeker bijbrengt met betrekking tot de situatie in Jalalabad bevestigen overigens

de analyse van de commissaris-generaal dat het geweldpatroon er bestaat uit sporadische aanslagen op gerichte - met name hooggeplaatste en internationale - doelen waarbij de impact op burgers minimaal is. Van de drie incidenten die verzoeker aanhaalt hebben er zich twee voorgedaan in mei en juni 2013, terwijl daarbij slechts één burger werd gewond (stukken 17 en 18), terwijl in het enige recente incident van 2014 (8 maart) slechts 5 burgers licht gewond werden (stuk 19). In zoverre verzoeker nogmaals meent zijn lot te moeten vergelijken met de penibele situatie van interne ontheemden (stukken 3, 11) weze opnieuw benadrukt dat verzoekers situatie hiermee niet kan vergeleken worden, gelet op zijn (vermogende) familie in Jalalabad waarop hij kan terugvallen zoals dit overigens in het verleden reeds het geval is geweest. Dit geldt overigens eveneens voor verzoekers blote bewering dat hij gelet op het ontbreken van een overeenkomst tussen België en Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten omdat hij niet zal worden beschouwd als een "terugkeerder" door de Afghaanse overheid. Waar verzoeker meent dat er een gevaar bestaat dat hij zal worden gerekruteerd om zich aan te sluiten bij een groepering, gezien hij op een leeftijd is gekomen dat hij wordt aanzien als "vechtmateriaal", merkt de Raad op dat het stuk waarmee verzoeker deze stelling tracht te onderbouwen (stuk 3) zelf aangeeft dat een dergelijk risico zich slechts voordoet in "areas where A(nti) G(overnment) E(elements) exercise effective control". Supra bleek evenwel dat het vestigingsalternatief voor verzoeker, Jalalabad, in handen is van de Afghaanse overheid. Verzoeker meent afsluitend dat jongeren die lange tijd in Europa verbleven hebben een bijzonder risico lopen bij terugkeer, waarvoor hij verwijst naar stukken 12 en 13. Evenmin deze stelling kan overtuigen, gezien verzoeker tot op heden minder dan drie jaar in Europa heeft verbleven en hij gedurende het recentste gehoor (17 maart 2014) op geen enkele manier aangaf een westers gedrags- of denkpatroon te hebben ontwikkeld waardoor er in geval van terugkeer een risico voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou kunnen ontstaan. Evenmin in het verzoekschrift zelf wordt uiteengezet hoe en waarom verzoeker dergelijke patronen zou hebben ontwikkeld. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan hoe dan ook kan gebruik maken van een vestigingsalternatief in een stad die onder de controle staat van de Afghaanse overheid.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). (...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

2.4.2. In het kader van onderhavige asielaanvraag steunt verzoeker zich op de problemen die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij voegt hieraan toe dat hij nu ook door de overheid zou worden beschuldigd van spionage.

Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een foto van zijn vader in zijn functie als dorpsoudste, een krantenartikel waarin beschreven staat dat M.M.K., inwoner van Gorbaz in Chawki, verdwenen is en dat er geen nieuws van hem vernomen is, een kopie van een brief van de dorpsoudsten aan de politiechef van Chawki waarin de verdwijning van M.K. en zijn zoon R.K. en de problemen van de familie met de taliban worden beschreven, een klacht dd. 28/3/1392 van de dorpsoudsten aan de bevoegde autoriteiten omwille van de problemen van M.K. en zijn familie, een brief van de taliban dd. 24/12/1432, gericht aan R.K., waarin verzoeker bedreigd wordt om de jihad te vervoegen of anders de gevolgen te dragen, een brief van het ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 18/04/1392, gericht aan het districtshoofd van Chawki waarin gesteld wordt dat R.K. een spion is voor de taliban, een brief van het ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 10/02/1392, gericht aan malik Q. van het dorp Gorbaz waarin gesteld wordt dat ze geen persoonlijke bescherming kunnen bieden tegen de taliban, een brief van het ministerie van Binnenlandse zaken dd. 20/03/1392, waarin gesteld wordt M.K. en R.K. door de overheid van spionage voor de taliban worden beschuldigd.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.4.3.1. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient vooreerst te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing voorts terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot uw verklaringen dat u ook door de Afghaanse overheid als spion zou worden aanzien en gezocht, wordt opgemerkt dat deze verklaringen in het verlengde liggen van uw verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van uw eerste asielaanvraag. Bovendien is het vreemd dat u dit element pas aanhaalt in het kader van uw tweede asielaanvraag. Zelfs indien u hiervan nog niet op de hoogte zou zijn ten tijde van uw eerste interview bij het CGVS in het kader van uw eerste aanvraag, wat op zich al ongeloofwaardig is, dan kan er toch redelijkerwijze worden verondersteld dat u dit element tijdens uw beroepsprocedure zou opwerpen. De documenten die u voorlegt om deze beschuldigingen vanwege de Afghaanse overheid te bewijzen dateren immers van 20.03.1392 en 18.04.1392 volgens de Afghaanse kalender of 20.06.2013 en 09.07.2013 volgens de Gregoriaanse kalender. Bovendien stelde u tijdens uw interview bij DVZ dd. 24.11.2014 dat u sinds vijf maanden (dus sinds eind juni-begin juli 2014) contact hebt met uw moeder (zie verklaring meervoudige asielaanvraag DVZ, punt 20). Het is dan ook vreemd dat u uw vervolging door de Afghaanse overheid niet in uw verzoekschrift dd. 18.07.2014, noch*

tijdens de terechtzetting voor de RvV dd. 24.09.2014 heeft vermeld. Bovendien is het vreemd dat de Afghaanse overheid pas in de zomer van 2013 rapporten zou hebben ontvangen over uw spionage en u zou beginnen op te sporen, terwijl u al sinds 3 november 2011 in België bent en sindsdien niet meer naar Afghanistan bent teruggekeerd.” Met de argumentatie dat hij geen contact had met zijn familie, dat hij via andere personen in Kunar het telefoonnummer van zijn familie moest bemachtigen zodat hij pas later de nodige documenten kon verzamelen en dat hij de thans voorgelegde nieuwe documenten nog maar recent heeft ontvangen, slaagt verzoeker er allerminst in afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook door overige verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens beoordeling waar in de bestreden beslissing als volgt wordt overwogen: *“In verband met de overige door u neergelegde stukken wordt eveneens opgemerkt dat het vreemd is dat u deze niet eerder hebt neergelegd aangezien het oudste stuk, het krantenartikel, volgens u dateert van 2010 of 2011 (zie verklaring meervoudige asielaanvraag DVZ, punt 17), en het meest recente stuk dateert van 18.04.1392 of 09.07.2014 volgens de Gregoriaanse kalender. Bovendien wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u het door u neergelegde krantenartikel niet preciezer kunt dateren, aangezien het artikel vermeldt dat M.(...) M.(...) K.(...), uw vermeende vader, sinds vier dagen verdwenen is (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ, punt 17). Ten slotte wordt in verband met het neergelegde artikel nog opgemerkt dat het geenszins de verwantschap aantoont tussen u en M.(...) M.(...) K.(...), wiens ontvoering het onderwerp van het artikel uitmaakt. Met betrekking tot de neergelegde foto wordt dan weer gesteld dat dit document niet aantoont wat de identiteit en functie is van de personen die erop staan afgebeeld en evenmin wat hun verwantschap is met u.*

Met betrekking tot de overige neergelegde documenten wordt verder opgemerkt dat het om kopies gaat, waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is. Daarenboven wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse “officiële” documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven van de taliban, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan “officiële” stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er is geen enkele rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van de asielzoeker. Bij verwerping ervan dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. Zo kan de commissaris-generaal en ook de Raad aan voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. *In casu* is duidelijk gebleken dat de bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen en dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie: Subject Related Briefing “Afghanistan” “Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en zelfs daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

In zoverre verzoeker laat gelden dat de authenticiteit van de door hem bijgebrachte documenten door het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te

onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat de aanvraag op een correcte en zorgvuldige manier wordt onderzocht, rekening houdende met alle elementen eigen aan het individuele relaas. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas, kan van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter niet worden verwacht dat hij door middel van een eigen onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling tracht op te vullen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4.3.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, zijnde de COI Focus Afghanistan “Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 25 juni 2014, blijkt dat er actueel voor burgers in de provinciehoofdstad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. De stad is stevig in handen van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Het geweld in Jalalabad is beperkt en niet aanhoudend van aard en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De stad Jalalabad is verder via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige weg toegankelijk.

Verzoeker brengt geen (andersluidende) informatie bij die deze analyse in een ander daglicht stelt en die aantoont dat de uit genoemde informatie gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Immers, uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en persberichten kan, in zoverre deze al specifiek betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Jalalabad, niet blijken dat de actuele situatie in Jalalabad van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van vernoemd artikel. De Raad benadrukt in dit verband dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoet in een regio die op grond van omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen in de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanlagen in burgerwijken, luchtbombardementen en dies meer. De Raad besluit uit bovenstaande dat de informatie die verzoeker bij onderhavig verzoekschrift heeft gevoegd, geenszins afbreuk doet aan het geheel van de verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen van het Commissariaat-generaal. Verzoeker brengt aldus geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift evenmin concrete, valabele elementen bij die de vaststelling van de bestreden beslissing weerleggen waar wordt gesteld dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief

beschikt. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval hij zich in Jalalabad zou vestigen, waar hij in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat *in casu* door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening werd gehouden met zowel de algemene omstandigheden in het land als met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende (vast)gesteld: “(...) *In verband met uw persoonlijke omstandigheden wordt opgemerkt dat u een gezonde volwassen man bent die de in Jalalabad gebezigde taal Pasjtoe beheerst en daarnaast ook de tweede landstaal Dari machtig is (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 1, 8). Bovendien beschikt u over een familiaal netwerk in Jalalabad. Uw oom H.(...) woont en werkt in Jalalabad als handelaar in machineonderdelen. Dat H.(...) u ter wille is, blijkt uit uw verklaring dat hij uw reis naar Europa regelde en u van documenten voorzag om uw asielaanvraag te staven (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 2, 3, 4, 10). Uw tegenwerping dat uw oom u niet kan helpen bij uw vestiging in Jalalabad omdat hij door de taliban bedreigd wordt, wordt onderuit gehaald door de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 3, 6, 7, 11). Bovendien beschikt uw gezin over een huis en landbouwgronden, die u kan aanwenden om uw vestiging in Jalalabad te vergemakkelijken (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 3). Bijgevolg kan nergens uit uw verklaringen opgemaakt worden Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan worden beschouwd.*

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Inzake uw stelling dat u niet in Jalalabad kan wonen omwille van de problemen die u kende met de taliban en de Afghaanse autoriteiten en omdat uw oom uw moeder op straat zou hebben gezet omdat hij geen problemen wil met de taliban, moet worden vastgesteld dat deze bezwaren teniet worden gedaan door de vaststelling dat uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban en de Afghaanse overheden ongeloofwaardig zijn. (...)” De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat verzoeker kan buigen op een vestigingsalternatief duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Immers, met de argumentatie dat ook zijn familie gedwongen is moeten verhuizen naar zijn oom in Jalalabad doch zij ondertussen door zijn oom op straat zijn gezet omwille van de problemen met de taliban en de overheid zodat hij zich niet terug bij zijn oom kan vestigen, komt verzoeker niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen en gaat hij voorbij aan de pertinente overweging van de commissaris-generaal dat deze bezwaren teniet worden gedaan door de vaststelling dat zijn verklaringen omtrent zijn problemen met de taliban en de Afghaanse overheden ongeloofwaardig zijn. De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook in hoger aangehaald arrest nr. 131 507 van 15 oktober 2014 reeds werd geoordeeld dat verzoeker in Jalalabad beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief. Verzoeker brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

2.4.3.3. In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij een risicoprofiel bezit op basis van het feit dat hij op een leeftijd is gekomen waarop jongens en mannen “vechtmateriaal” zijn, dat hij daarenboven behoort tot een kwetsbare groep omwille van het feit dat hij een jonge man is die reeds lange tijd in Europa woont en dus “verwesterd” is en dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en hij de facto een IDP wordt en hij voorts nog wijst op de precare positie van de “terugkeerders” zoals ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR, verwijst de Raad opnieuw naar hetgeen hieromtrent reeds werd gesteld in hoger aangehaald arrest nr. 131 507 van 15 oktober 2014: “(...) *Verzoeker wijst op rapporten die gewag maken van de penibele socioeconomische situatie van veel intern ontheemden in Afghanistan (stukken 5, 6 en 7), doch gaat eraan voorbij dat hij in Jalalabad over een familiaal netwerk beschikt dat voldoende vermogend is om hem op te vangen waardoor hij geenszins in een vergelijkbare situatie zit met deze van de interne ontheemden waarnaar wordt verwezen in de stukken als bijlage bij het verzoekschrift. (...) In zoverre verzoeker nogmaals meent zijn lot te moeten vergelijken met de penibele situatie van interne ontheemden (stukken 3, 11) weze opnieuw benadrukt dat verzoekers situatie hiermee niet kan vergeleken worden, gelet op zijn (vermogende) familie in Jalalabad waarop hij kan terugvallen zoals dit overigens in het verleden reeds het geval is geweest. Dit geldt overigens eveneens voor verzoekers blote bewering dat hij gelet op het ontbreken van een overeenkomst tussen België en Afghanistan aan*

zijn lot zal worden overgelaten omdat hij niet zal worden beschouwd als een "terugkeerder" door de Afghaanse overheid.

Waar verzoeker meent dat er een gevaar bestaat dat hij zal worden gerekruteerd om zich aan te sluiten bij een groepering, gezien hij op een leeftijd is gekomen dat hij wordt aanzien als "vechtmateriaal", merkt de Raad op dat het stuk waarmee verzoeker deze stelling tracht te onderbouwen (stuk 3) zelf aangeeft dat een dergelijk risico zich slechts voordoet in "areas where A(nti) G(overnment) E(elements) exercise effective control". Supra bleek evenwel dat het vestigingsalternatief voor verzoeker, Jalalabad, in handen is van de Afghaanse overheid. Verzoeker meent afsluitend dat jongeren die lange tijd in Europa verbleven hebben een bijzonder risico lopen bij terugkeer, waarvoor hij verwijst naar stukken 12 en 13. Evenmin deze stelling kan overtuigen, gezien verzoeker tot op heden minder dan drie jaar in Europa heeft verbleven en hij gedurende het recentste gehoor (17 maart 2014) op geen enkele manier aangaf een westers gedrags- of denkpatroon te hebben ontwikkeld waardoor er in geval van terugkeer een risico voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou kunnen ontstaan. Evenmin in het verzoekschrift zelf wordt uiteengezet hoe en waarom verzoeker dergelijke patronen zou hebben ontwikkeld. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan hoe dan ook kan gebruik maken van een vestigingsalternatief in een stad die onder de controle staat van de Afghaanse overheid. (...)" Ook in voorliggend verzoekschrift brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en hierom geïsoleerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

2.4.3.4. De Raad benadrukt voorts dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de levensomstandigheden mensonwaardig blijven en de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, mede in acht genomen wat voorafgaat, in gebreke.

2.4.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. In zoverre verzoeker nog laakt dat hij nog geen enkele mogelijkheid heeft gekregen om de door hem bijgebrachte nieuwe gegevens mondeling toe te lichten, terwijl dit noodzakelijk is teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een volledig beeld te laten krijgen van de nieuwe elementen in zijn asielaanvraag, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een

bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, *“De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”*, T. *Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas

tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om

na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS